

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

a dr. Gyöző Gábor ügyvéd (1038 Budapest, Rábi M. u. 63.) által képviselt [REDACTED]
(tartózkodási helye ismeretlen) felperesnek,

a dr. Szép Árpád osztályvezető által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117
Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen,

menekültügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára indult perében
meghozta a következő

í t é l e t e t.

A bíróság az alperes 2008. augusztus 5-én kelt 106-2-6396/18/2008-M. számú határozatát
megváltoztatja akként, hogy a felperes menekültként elismeri.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

I n d o k o l á s

A magát palesztinnak valló felperes 2008. március 13-án terjesztett elő menekültkénti elismerés
iránti kérelmet.

A felperes személyes meghallgatására az érdemi közigazgatási eljárásban 2008. április 16-án
került sor.

Az alperes a 2008. augusztus 5-én kelt 106-2-6396/18/2008-M. számú határozatával a felperes
elismerés iránti kérelmét a menekültkénti elismerés tekintetében elutasította, egyúttal a felperest
oltalmazottként elismerte. Határozata indokolásában a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951.
évi július hó 28. napján elfogadott és Magyarországon az 1989. évi 15. törvényerejű rendelettel

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K30.590/2013/5.

kihirdetett egyezmény (Genfi Egyezmény) 1. Cikk A) pontjának (2) bekezdésére, a D) pontjára, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Met.) 3. § (1) bekezdésére, a 6. § (1) bekezdésére, a 7. § (1) bekezdésére, a 12. § (1) bekezdésére, a 13. § (1) bekezdésére, a 40-41. §-aira, a 45. §-ára, az 57. § (1) bekezdésére, az 58-65. §-aira és a 67. § (1) bekezdésre, a közigazgatási eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 71-72. §-aira, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 301/2007. (XI. 9.) kormányrendelet 70-72. és 90-94. §-aira, a menekültügy szervezeti rendszeréről szóló 52/2007. (XII. 11.) IRM rendelet 1. § (1) bekezdésére hivatkozott. Kiemelte, hogy a felperes libanoni palesztin származását és személyazonosságát hitelesnek fogadta el, utalt arra, hogy a felperes bemutatta az UNRWA 2003. szeptemberében kelt regisztrációs igazolását. Libanonból a felperes az ott elszenvedett események miatt jött el. Menekülését a Nahr El-Bared menekülttáborban lévő otthonának 2006-os lerombolása és az onnan való elköltözését követően az új lakhelyén, a Beddawi palesztin menekülttáborban uralkodó biztonsági helyzet, így a táborban működő palesztin szervezetek tagjai általi zaklatása és fenyegetése okozta. Otthonát a libanoni hadsereg rombolta le, a Beddawi menekülttáborban pedig az ott jelenlévő és működő palesztin csoportok tagjai zaklatták. A fenyegetések és zaklatások azért következtek be, mert zaklatói más nézeteket képviseltek vele szemben és nem fogadták el, hogy a Fatah tagjaival tart fenn baráti kapcsolatokat. E zaklatások nem kapcsolhatók össze a felperes politikai meggyőződésével, vallási, etnikai, nemzeti kisebbséghez tartozásával, vagy köthetők más személyes jegyhez vagy jellemzőhöz, melyeket a Genfi Egyezmény taglal. A menekültkénti elismerés feltételei a felperes esetében nem teljesültek. Az idézett információk tükrében kijelenthető, hogy a felperes esetében fennáll a veszélye annak, hogy Libanonba történő visszatérése esetén őt a Beddawi menekülttáborban nagy valószínűséggel súlyos sérelem érné, ezzel szemben pedig nem tudja származási országa védelmét igénybe venni, ezenkívül eredeti lakhelyére sem térhet vissza. A felperessel szemben kizáró'ok nem merült fel.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes előző bekezdésben megjelölt közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata iránt. Elsődlegesen a közigazgatási határozat megváltoztatásával menekültkénti elismerését, másodlagosan pedig a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Előadta, hogy a Genfi Egyezmény 1. cikk D) pontjának személyi hatálya alá tartozik, különös tekintettel arra, hogy rendelkezik az UNRWA által kiadott regisztrációs kártyával, azaz az UNRWA-nál nyilvántartásba vételre került. Az alperes az úgynevezett inkluzív klauzula második mondatának első tagmondatát hibásan értelmezi. Az álláspontja szerint még ha felróható lenne is neki az UNRWA védelmi területének elhagyása, az oda való visszatérés, illetve visszaküldés nem várható el tőle. Az Egyezmény nyújtotta előnyök megfogalmazása azt jelenti, hogy az 1. cikk D) pontja második fordulatának hatálya alá eső kérelmezőt az általános szabályok szerinti vizsgálat nélkül automatikusan menekültként kell elismerni. Politikai véleménye okán valószínűsíthető, nem állami üldözők általi üldözés veszélyének fennállta miatt menekültkénti elismerésre a Genfi Egyezmény 1. A) cikke alapján is jogosult, amely üldözés ellen az állam az alperes által hivatkozott országinformáció által sem vitatottan nem tud hatékony védelmet nyújtani. Hivatkozott továbbá az Európai Bíróság C-364/11. számú ügyben hozott, 2012. december 19-én kelt ítéletében foglaltakra is.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K30.590/2013/5.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását indítványozta. Előadta, hogy a Genfi Egyezményt aláíró államoknak nem lehetett szándéka az, hogy automatikusan elismerjék menekültként az UNRWA által regisztrált összes palesztin személyt, ha az bármely - akár gazdasági megfontolásból, akár egyéb, a menekültügy szempontjából irreleváns okból - elhagyja az UNRWA működési területét. Jogi álláspontja szerint az UNRWA által biztosított védelem és támogatás analógiát mutat a származási országok nyújtotta védelemmel. A menekültkénti elismerés feltétele külföldi állampolgárok esetében is az, hogy ne tudja, vagy a Genfi Egyezményben foglalt okból eredő félelméből ne kívánja igénybe venni származási országa védelmét. Ehhez hasonlóan indokolt a palesztin hontalanok esetén is a menekültkénti elismerés feltételévé tenni azt, hogy a palesztin hontalan ne tudja, vagy a Genfi Egyezményben foglalt okból eredően ne kívánja igénybe venni az UNRWA védelmét és támogatását. A rendelkezésre álló tényeket egyenként és összességében értékelve, anyagi és eljárásjogi kötelezettségei maradéktalan betartása mellett, a releváns jogszabályok helyes értelmezésével hozta meg elutasító határozatát.

A bíróság a per tárgyalását a 2011. április 07-én megtartott tárgyaláson az Európai Bíróságnál a 17.K.31.861/2010. számú ügyben kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette.

A bíróság a pert az Európai Bíróság C-364/11. számú ügyben született ítéletének meghozatala után, 2013. február 27. napján folytatta.

A felperes keresete az alábbiakra figyelemmel megalapozott.

A bíróság a keresettel támadott alperesi közigazgatási határozat jogszerűségét a Ket. 109. §-a, a Met. 68. § (3) bekezdése, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja szerint, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, a rendelkezésre álló országinformációk és a közigazgatási iratok tartalma szerint állapította meg.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V.9.) KK véleménye szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja: a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Ugyanakkor a közigazgatási ügy tárgyával közvetlen összefüggésben nem lévő eljárási szabálysértés is kihat az ügy érdemére. A hatósági határozatok tekintetében a Ket. 111. § (1) bekezdése e kérdésről kifejezetten is rendelkezik, e vélemény szerinti értelmezés azonban valamennyi közigazgatási perre irányadó.

A Met. 6. § (1) bekezdése szerint a Magyarország menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K30.590/2013/5.

származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni. A 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A kérelmére indult menekültügyi eljárásban tehát a kérelmezőnek kell igazolnia vagy valószínűsítenie azt, hogy a törvény által meghatározott feltételeknek megfelel, ebből következően pedig a bizonyítás, illetőleg a valószínűsítés sikertelenségének következményei is őt terhelik.

Az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa Hivatalának a menekült státusz meghatározására szolgáló eljárásról szóló Kézikönyve 38. pontja értelmében a félelemhez - mint szubjektív feltételhez és az intellektus sajátos állapotához - járul még a „megalapozottság” követelménye. Ez magában foglalja, hogy nem csupán az érintett személy lelkiállapota határozza meg a menekültként való elismerését, mert ezt a lelkiállapotot objektív helyzetnek is alá kell támasztania. A 41. pont szerint a félelemnek ésszerűnek kell lennie. A 42. pont értelmében a kérelmező állításait nem lehet elvontan kezelni, azokat a háttérben álló releváns körülményekkel összefüggésben kell tekintetbe venni. Általánosságban a kérelmező félelme akkor tekinthető megalapozottnak, ha okszerűen alátámasztja, hogy számára a további tartózkodás származási országában a menekült definíció szerinti okból elviselhetetlenné vált, illetve ugyanilyen okokból azzá válna, ha oda visszatérne.

A Genfi Egyezmény 1. cikkének D pontja szerint nem alkalmazható azokra a személyekre, akik jelenleg nem az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosától, hanem az Egyesült Nemzetek valamely más szervétől, vagy ügynökségétől kapnak védelmet, vagy támogatást. Ha ez a védelem vagy támogatás bármely okból anélkül szűnt meg, hogy a személyek helyzetét az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének megfelelő határozataival összhangban véglegesen rendezték volna, e személyeket ipso facto megilletik az Egyezmény által biztosított előnyök.

Az Európai Bíróság a C-364/11. számú ügyben 2012. december 19-én meghozott ítéletében kifejtette, hogy a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként, vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimum szabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanács irányelv 12. cikke (1) bekezdése a) pontjának második mondatát úgy kell értelmezni, hogy az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztoságától (UNHCR) különböző szerve vagy ügynöksége védelmének vagy támogatásának "bármely okból" való megszűnése olyan személy helyzetére is vonatkozik, aki miután ténylegesen igénybe vette e védelmet, vagy támogatást, abban irányításán kívüli vagy akaratától független ok miatt már nem részesül. Az ilyen személy által benyújtott menedékkérelem elbírálásáért felelős tagállam illetékes nemzeti hatóságainak feladata a kérelem egyedi értékelése alapján ellenőrizni, hogy e személy kénytelen volt elhagyni e szerv, vagy ügynökség működési területét, amely eset fennáll akkor, ha személyes biztonsága komoly veszélyben volt, és ha az érintett szerv, vagy ügynökség nem volt képes biztosítani számára e területen azokat az életfeltételeket, amelyek az említett szerve, vagy ügynökségre háruló feladatnak megfelelnek. A 2004/83. irányelv 12. cikke (1) bekezdése a)

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K30.590/2013/5.

pontjának második mondatát úgy kell értelmezni, hogy ha a menedékkérellem elbírálásáért felelős tagállam illetékes hatóságai megállapították, hogy az ENSZ Palesztin Menekülteket Segélyező és Támogató Közel-keleti Ügynöksége (UNRWA) védelmének, vagy támogatásának megszűnésére vonatkozó feltétel teljesül a kérelmező vonatkozásában, az a tény, hogy ipso facto "megilletik az ezen irányelv által biztosított előnyök", e tagállam által az említett irányelv (2) cikkének c) pontja értelmében vett menekültként való elismerést jelent, és a menekült jogállás ipso iure megadását a kérelmező számára, azonban csak ha utóbbi nem tartozik e 12. cikk (1) bekezdése b) pontjának vagy (2) és (3) bekezdésének hatálya alá.

A felperes menedékjogi kérelme tehát az Európai Bíróság fenti ítéletében kifejtettek szerint vizsgálendő.

Az alperes a határozatában megállapította, hogy a felperes a személyazonosságát eredeti libanoni személyazonossági igazolványával igazolta, míg másolatban mutatta be az UNRWA regisztrációs igazolását és annak egy ideiglenes változatát. Az alperes a felperes nyilatkozattételét alapul véve libanoni palesztin származását és személyazonosságát hitelesnek fogadta el. Határozata 3. oldalának utolsó bekezdésében rögzítette e körben, hogy mivel a felperes az UNRWA védelme alá tartozik, rá nézve az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztossága szerint a Genfi Egyezmény 1. cikk D pontjában foglaltak lennének irányadók. Kifejtette azonban, hogy az Egyezmény által biztosított előnyök a magyar hatóságok értelmezése szerint nem a nemzetközi védelem automatikus biztosítását jelentik, hanem csak ennek lehetőségét, az eljárásba történő beengedés által. Eszerint az UNRWA működési területén kívül tartózkodó palesztinok azzal, hogy elhagyják az UNRWA működési területét, az Egyezmény hatálya alá kerülnek, azaz a genfi okok teljesülése esetén menekültként ismerhetők el.

Az Európai Bíróság C-364/11. számú ügyben hozott fent idézett ítélete alapján a bíróság nem fogadta el ezt az alperesi álláspontot.

Az Európai Bíróság ugyanis az ítéletében rögzítette egyrészt, az a tény, hogy ipso facto megilletik az ezen irányelv által biztosított előnyök, e tagállam által az említett irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett menekültként való elismerést jelent, és a menekült jogállás ipso iure megadását a kérelmező számára, azonban, csak ha utóbbi nem tartozik e 12. cikk (1) bekezdése b) pontjának, vagy a (2) és (3) bekezdésének hatálya alá.

Az Európai Bíróság a fentiek szerint rögzítette azt is, hogy az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosságától különböző szerve, vagy ügynöksége védelmének vagy támogatásának bármely okból való megszűnése olyan személy helyzetére is vonatkozik, aki miután ténylegesen igénybe vette a védelmet, vagy támogatást, abban irányításán kívüli vagy akaratától független ok miatt nem részesül. Az ilyen személy által benyújtott menedékkérellem elbírálásáért felelős tagállam illetékes nemzeti hatóságainak feladata a kérelem egyedi értékelése alapján ellenőrizni, hogy a személy kénytelen volt elhagyni e szerv, vagy ügynökség működési területét, amely eset fennáll akkor, ha személyes biztonsága komoly veszélyben volt és ha az érintett szerv, vagy ügynökség nem volt képes biztosítani számára a területen azokat az életfeltételeket, amelyek az említett szerve vagy ügynökségre háruló feladatnak megfelelnek.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K30.590/2013/5.

Az alperes a határozatában (7. oldal 1-3. bekezdései) maga állapította meg azt, hogy a felperes Libanonból az ott elszünetelt események miatt jött el. Menekülését a Nahr El-Bared-ben lévő otthonának 2006-os lerombolása és az onnan való elköltözését követően az új lakóhelyén, a Beddawi palesztin menekülttáborban uralkodó biztonsági helyzet, így a táborban működő palesztin szervezetek tagjai általi zaklatása és fenyegetése okozta. A felperes otthonát Nahr El-Bared menekülttáborban a libanoni hadsereg rombolta le, a Beddawi menekülttáborban pedig az ott jelenlévő és működő palesztin csoportok tagjai zaklatták. A felperes ellen irányuló fenyegetések és zaklatások azért következtek be, mert zaklatói más nézeteket képviseltek vele szemben és mert nem fogadták el, hogy a Fatah tagjaival tart fenn baráti kapcsolatokat. Egyszer fegyveresen rá is támadtak. Ezek a zaklatások verbális nemtetszés-nyilvánításban és szidalmazásban és egy alkalommal fegyveres támadásban merültek ki.

A bíróság megállapította, hogy a felperes nem vitatottan, igazoltan igénybe vette az UNRWA védelmét, amelyben irányításán kívüli, vagy akaratától független ok miatt már nem részesül.

A felperes nyilatkozatai és az alperes fenti megállapításai alapján a bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes kénytelen volt elhagyni az UNRWA működési területét, mert biztonsága komoly veszélyben volt és az érintett szerv, ügynökség nem volt képes megfelelő szinten biztosítani számára e területen az elvárható életfeltételeket.

Nem volt tehát vitatott az, hogy a felperes személyes biztonsága komoly veszélyben volt, amit az alperesi oltalmazottkénti elismerés is alátámaszt.

Nem várható el a felperestől, hogy személyes biztonságának komoly veszélyeztetettsége esetén igénybe vegye az UNRWA védelmét, támogatását, hiszen a személyes biztonság iránti igény hozzátartozik az alapvető életfeltételekhez, sőt megelőzi az egyéb feltételeket.

Osztotta a bíróság azt a felperesi álláspontot is, melynek értelmében az UNRWA csak részben, nem az elvárható mértékben volt és jelenleg sem képes biztosítani a felperes számára a tárgyi területen azokat az életfeltételeket, amelyek a szervre háruló feladatnak megfelelnek.

Egyértelműen alátámasztják ezt az UNRWA honlapján található, felperes által részletesen idézett információk, amelyek a Libanonban működő menekülttáborok problémáiról, valamint konkrétan a Beddawi menekülttáborban tapasztalható problémákról szólnak (például szegénység, munkanélküliség, nagymértékű népesség beáramlás Nahr El-Bared-ből, nagymértékű igények a megnövekedett lakosság részéről az UNRWA szolgáltatásai iránt).

Az alperes ezen adatokat cáfoló információkat nem csatolt, álláspontját e körben nem támasztotta alá kétséget kizáróan.

Megjegyzi a bíróság azt is, hogy noha a határozat időpontjában ez a helyzet még nem állt fenn, de a bíróság a megváltoztatási jogkörére tekintettel nem hagyhatta figyelmen kívül azt sem, hogy az UNRWA támogatást nyújtó kapacitását a szíriai menekültek százezreinek beözönlése rendkívüli mértékben igénybe veszi, szinte megbénítja a szociális ellátórendszert.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K30.590/2013/5.

A bíróság a fent kifejtettekre tekintettel elfogadta azt a felperesi álláspontot is, mely szerint a védelem biztosítása szükségszerűen feltételezi azt, hogy a felperes személyes biztonsága nem volt biztosítható a szokásos tartózkodási helye szerinti országban. Nem érinti ezt az a tény, hogy az UNRWA nem katonai, rendőri szerv.

A bíróság megállapította továbbá azt is, hogy a felperes esetében kizáró ok nem merült fel, ilyenre az alperes sem utalt.

A fentiek alapján a felperest - az Európai Bíróság ítélete értelmében - menekültként kell elismerni.

Mindezekre tekintettel a bíróság az alperes határozatát a Met. 68. § (5) bekezdése alapján megváltoztatta akként, hogy a felperest menekültként elismerte.

A menekültkénti elismerésre figyelemmel a bíróságnak nem kellett állást foglalnia az oltalmazottkénti elismerés kérdéséről, amellyel kapcsolatos alperesi határozati rendelkezést a felperes egyébként sem támadta.

A bíróság perköltség viseléséről nem rendelkezett, figyelemmel arra, hogy a pernyertes felperes perköltséget nem igényelt.

A perben kirendelt tolmács díját a Pp. 78. § (4) bekezdése szerint az állam viseli.

Az eljárás a Met. 34. §-a alapján tárgyi költségmentes, ezért illetékfizetési kötelezettség nem merült fel tekintettel a Pp. 84. § (1) bekezdésének a) pontjára is.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2013. év március hó 21. napján

dr. Surányi József s. k.
bíró

Hangszalagról leírta:
Molnár-Megyeri Alexandra
2013. március 22.

A kiadmány hitelével

